

Hertog de eerste ten geschenke aan in een met saffieren bezette doos. Het was een koninklijke gift. Drie dagen later werd hij dan ook opgenomen in de Orde van den Kouseband....

In de lente van het jaar 1757 had Penrhys vijftien van de beloofde zestien nieuwe dassen gelanceerd. Zijn populariteit kende geen grenzen. Hij stond op voet van jij en jou met den Hertog van York, en de kans scheen heel groot, dat hij bij de eerstvolgende gelegenheid een goedbetaalde sinecure bij het hof zou krijgen. Onder tusschen was hij daar voor 't oogenblik niet mee geholpen. Zelfs al won hij nu zijn weddenschap, dan zou het nog minstens twee of drie maanden duren, voor hij Ballingloch de honderdduizend pond kon vragen, of zelfs maar een deel daarvan. Nu stond hij voor het geval, dat na een week een aantal wissels ten beloope van tienduizend pond verviel, welke ook niet meer geprolongeerde zouden worden, tenzij hij minstens tweeduizend pond fourneerde. Geld opnemen kon hij ook niet meer, want bij de geldschietters van Londen stond hij op den duur in een slechten reuk. Onderpand kon hij weinig meer bieden, en te lang al en te vaak had hij een woordje laten vallen over de gouden dagen, die de gunst, welke hij aan 't hof genoot, spoedig voor hem zou doen aanbreken, terwijl tot nog toe het eenige tastbare resultaat de blauwe mantel was, behoorende bij de Orde van den Kouseband, dan dat het bij zijn crediteuren nog fiducia kon rechtvaardigen. Geld moest er dus zijn, ten koste van alles, klinkte het ook paradoxaal. Bij zijn vrienden hoefde hij niet aan te kloppen, dat wist hij; hij zou ze dadelijk verliezen. Beleenen kon hij niets meer. Hij moest dus nemen wat hij hebben wilde.

Nu maakte juist in dezen tijd 'n struikroover de omstreken van Londen onveilig, die bekend stond als „le Bel Eugène". Hij scheen wel overal tegelijk te kunnen zijn, of misschien ook opereerde 'n heele bende onder dien naam, of maakten anderen van zijn vermomming gebruik. Daaraan werd hij namelijk altijd herkend: een langen zwarten mantel en een zwart masker, waarover verticaal in het midden een streep liep. Er stond een prijs van vijf-honderd pond op zijn hoofd. Maar tot nog toe was het nog niet gelukt hem te pakken.

Sir John was een stoutmoedig man, terwijl hier bovendien de dreigende débacle zijn vernuft prikkelde tot een waagstuk. Hij wist, dat, indien hij geen geld kon krijgen, zijn sociale positie verloren was, en, wat erger was, zijn naam. Want hoe verwaterd het begrip voor het behoorlijke ook was in die dagen — men kon zijn schulden onbetaald laten, maar niet toestaan, dat een leverancier of zoo ophef maakte wegens niet betaalde schulden. Dat kostte iemand zijn naam, d.i. zijn eer. Dat moest voorkomen worden.

Nu kreeg Sir John, door zijn relaties bij het Hof, zijn nieuwtjes altijd uit de eerste hand. Dienzelfden avond, wist hij, zouden heimelijk vijfduizend guinjes naar het Hertogelijk buitenverblijf in Twixenham gebracht worden, voor het maandelijksch kaartavondje aldaar. Nog geen tien mijl daarvandaan lag zijn familiebezitting. Geen soldaten zouden meegaan: dat zou te veel aandacht trekken. Als ze onderweg verloren raakten, zou er, om dezelfde reden, nooit veel ophef van gemaakt worden. Wat was eenvoudiger dan ze te ondervangen en mede te nemen voor eigen gebruik?

Dies gaf Sir John dien middag voor iedereen niet thuis en bevestigde, zoo goed en zoo kwaad het ging, een wit strookje verticaal over een zwart masker. Hij trok een eenvoudig zwart rijcostuum aan en stuurde zijn knecht uit om een zwart paard. Toen ging hij voor een spiegel zitten en begon zich te vermommen. Eenvoudig, maar afdoende. Hij zette zijn pruik af, wat zijn voorkomen al volkomen veranderde en schoor toen zijn snor, tot er nog slechts een klein borsteltje in het midden overbleef. Op deze manier veranderde hij ook zijn wenkbrauwen geheel en al, en toen hij zijn hoed opzette en zichzelf bekeek, herkende hij dien exotischen vreemdeling ternaauwer-nood. Morgen zou hij beginnen de mode van een borstelsnor te propageeren; zijn wenkbrauwen konden gemakkelijk genoeg bijgepenseeld worden. Nu was hij, voor ieder geval, onherkenbaar.

Hij ging zeer voorzichtig te werk. Op den weg tusschen de twee poststations Alden en Winstonsfarm zocht hij een plaats, vanwaar hij in een half uur met den zwaren buit op Penrhys-Hall kon zijn. Daar zou hij gemakkelijk genoeg onbemerkt kunnen binnenvallen, om den volgenden morgen, na het geld verborgen te hebben, in een ander costuum weer naar Londen terug te keeren. Zijn kennissen zouden waarschijnlijk denken aan een galant avontuur. Voor den overval zelf vertrouwde hij op zijn brutaliteit en zijn pistool.

„Halte!" riep Sir John met een afgrijzelijk Fransch accent tegen den koetsier, die onmiddellijk de teugels liet vallen. „Hautes les mains! Hands up!" De koets stond stil, en uit het portier kwam met verbluffende snelheid een dikke burgerman met een pistool in zijn hand. Alles gebeurde in een oogenblik. De dikke burgerman vuurde, de roover vuurde terug, en had de voldoening den dikken burgerman als een ballon, waar een lek in gekomen is, in mekaar te zien zakken. Toen kreeg hij van den koetsier, die er gebruik van maakte, dat hij dichterbij kwam zonder op hem te letten, met het met lood verzwaarde einde van de zweep een slag op zijn hoofd.

De koetsier streek met een gelukkig gezicht de vijfhonderd pond op, die stonden op het „Opsporen, aanhouden en voor-geleiden (dood of levend) van den roover, bijgenaamd le Bel Eugène". Sir John kwam bij in de gevangenis te Twixenham en bevond, dat hij le Bel Eugène was, tenzij hij prefereerde onder zijn eigen naam veroordeeld te worden wegens roofmoord. Hij prefereerde dat niet. Hij behoefde gelukkig niet naar Londen om terechtgesteld te worden. Twixenham had al in de 12e eeuw het recht gekregen dieven te straffen door het afhakken van de rechterhand en moordenaars door ze op te hangen tot de dood volgde. Gevaar voor herkenning was er dus niet.

Sir John maakte niet veel tegenwerpingen. Hij wist dat zijn lot bezegeld was. Hij kon in elk geval zijn eer nog redden, door zijn identiteit verborgen te houden. Dat lukte hem heel goed; toch kwamen duizenden kijken naar het ophangen van den beruchten struikroover. Maar ook zijn terechtstelling liep gelukkig goed af, zonder dat hij herkend werd.

En eigenlijk had Sir John toen zijn weddenschap gewonnen; want hij droeg bij deze openbare gelegenheid een das van een zeer bijzonder model: hij was van gevlochten hennep en de knoop zat achter zijn linkeroor.



DE VERKIEZINGEN IN ENGELAND
Jong helpt oud bij de laatste gehouden algemeene verkiezingen in Engeland.